

прекрасна пурпурова дреха и повикала слугиня та да тури на огъня голѣмыя треножникъ за да приготви на мъжа си топла баня, кога той са върне отъ бойно то поле. Но тосъ часъ тя чу викове тѣ и вопли тѣ, кои то идяхъ отъ кула та. Съ мрачно предчувствие въ сърце то тя извикала: „Тежко ми, слугини, боѣ са, че Ахиллъ е преградилъ на мъжа ми пѣтя къмъ града!“ И съ примрѣло сърце затекла са презъ двора, покачи са на кула та, — и гледа отъ стѣна та какъ конѣ тѣ на Пелида влачатъ по долина та трупа на мъжа ѳ. Андромаха паднѣла възнакъ въ дълбоко припадване на рѣцѣ тѣ на деверѣе тѣ и зълвы тѣ си, паднѣхъ отъ глава та ѳ богаты тѣ украшения, корделла та, шепчица та и прекрасна та подвързка — брачный тѣ даръ отъ Афродита. И като са свѣсти съ прекъснѣтъ отъ рыданія гласъ, мълвяше предъ Троенски тѣ жены: „Гекторе! тежко на мене, горка та! И ты си злополучень, като мене, и ты си като мене роденъ былъ за злополучіе! Съсъ скърбъ и тѣга азъ ще сѣдѣ въ кѣщи отъ сички тѣ оставена, и мой тѣ младенецъ лишень отъ баща ще порасте въ сълзы! Той ще са принуди да проси милостиня у бащены тѣ си пріатели — и ще го пѣдѣтъ, като нѣма баща! Тогасъ съ плачь ще доде той при майка си, коя то нѣма вече мъжъ! . . . . А сега псета та са насыщатъ съ трупа на Гектора!“ Тѣй говореше съ плачь и стенанье, бѣдна та жена и плачахъ съ нея Троенки тѣ.

9. Ахиллъ и Пріамъ.

Като са отмести смъртъ та на Патрокла, изгорихъ негово то тѣло и устрои хъ тържествены игры за празденство то на погребеніе то. А Гекторовъ тѣ трупъ са търкаляше като мърша ерѣдъ поле то. Рано сутрина та, Ахиллъ впрегнѣлъ си конѣ тѣ, привързалъ трупа у Колесница та и три пѣти обикили съ него паметника на Патрокла. Но Аполлонъ опази трупа отъ гніенье и други тѣ богове съжелихъ умрѣлыя.